

עפ"ת 28028/03/17 - מדינת ישראל נגד פז סויסה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 28028-03-17 מדינת ישראל נ' סויסה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אמיר טובי
המעוררת מדינת ישראל
נגד
המשיב פז סויסה

פסק דין

1. בפני ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט הבכיר א' גופמן) מיום 6.3.2017 על פיה קוצרה תקופת פסילתו המנהלית של המשיב והועמדה על 15 ימים.
2. ביום 3.3.2017 תועד המשיב כשהוא נוהג ברכבו בכביש 4, בדרך עירונית בה המהירות המרבית המותרת היא 50 קמ"ש, כשהוא נוסע במהירות של 99 קמ"ש. למשיב נרשם דו"ח ובו במקום נערך לו שימוע בפני קצין משטרה, אשר פסל אתו מלנהוג למשך 30 ימים בעקבות החריגה הגבוהה מהמהירות המותרת. בעקבות החלטה זו, הגיש המשיב בקשה לביטול הפסילה.
3. לאחר שקיים דיון בפניו, הורה בית משפט קמא על קיצור תקופת הפסילה והעמידה על 15 ימים. בהחלטתו ציין כי על פי התקנות החדשות מדובר במהירות העולה ב 9 ק"מ על ברירת המשפט, אם כי עדיין מדובר במהירות כפולה מהמהירות המותרת. עוד נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה וכי מדובר בנאשם הנוהג מזה 6 שנים ולחובתו מספר עבירות מהירות ואף תלוי ועמד נגדו עונש פסילה על תנאי. בהביאו בחשבון את מכלול השיקולים החליט בית משפט קמא לקצר את תקופת הפסילה ולהעמידה על 15 ימים.
4. המערער טענה כי שגה בית משפט קמא כאשר לא נתן משקל ראוי למסוכנות הנשקפת מהמשיב שנהג בדרך עירונית בשעת לילה של יום שישי במהירות כפולה מהמהירות המותרת בכביש. בנוסף, נטען כי בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לעברו התעבורתי של המשיב אשר צבר לחובתו, משך שש שנות נהיגה, 7 הרשעות כאשר שלוש מביניהן בעבירות מהירות. בגין הרשעתו האחרונה הושת עליו, בין היתר, עונש בר הפעלה של פסילה למשך חודשיים על תנאי. עוד הוסיפה המערערת כי

המסוכנות נלמדת הן מנסיבות האירוע והן מעברו של הנהג ובעניינו ברי כי לא מדובר באירוע מקרי או חד פעמי, אלא בדרך של נהיגה ולכן לא היה מקום לקצר את תקופת הפסילה המנהלית.

5. המשיב, אשר לא היה מיוצג בדיון בפניי, טען כי יציג את כלל טענותיו בהליך העיקרי, לרבות טענתו לגבי העדר שילוט שכן במסלול בו נסע לא צוין כי מדובר בדרך עירונית. עוד הוסיף המשיב כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה מאז שנת 2011 ולכן העבירה המתייחסת לשנת 2009 אינו רלוונטית לגביו. בהתייחס לנסיבותיו האישיות, טען המשיב כי הוא החל לעבוד בחברת דור אלון במשרת שטח המחייבת רכב וכי במידה ויפסל ככל הנראה יפוטל מעבודתו. לדבריו, הוא גרוש, אב לילד בן 7, חייב במזונות ומסייע בפרנסת אמו הסובלת מנכות.

6. נראה לי כי יש טעם בטענות אותן מעלה המערערת. מדובר במשיב שתועד כשהוא נוהג במהירות הכפולה מהמהירות המרבית המותרת במקום. חרף העובדה כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה כשש שנים בלבד, הספיק המשיב לצבור לחובתו מספר הרשעות קודמות בתחום התעבורתי, ובכללם בעבירות מהירות. אם לא די בכך כדי להצביע על מסוכנותו, הרי העובדה שהעבירה נשוא עניינו נעשתה לכאורה בעת שהיה תלוי ועמוד מעל ראשו של המשיב עונש של פסילה על תנאי, מחזקת את המסקנה כי מדובר במי שנשקפת ממנו מסוכנות המחייבת תקופת צינון של הרחקה מהכביש.

7. יחד עם זאת, נוכח השתלשלות ההליך, כפי שתפורט להלן, ראיתי להותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה.

החלטת בית משפט קמא שניתנה ביום 6.3.2017 קבעה כי הפסילה למשך 15 יום תחושב החל מיום 3.3.2017, קרי תעמוד בתוקפה עד ליום 17.3.2017. הערר הוגש ביום 14.3.2017, שלושה ימים בלבד לפני תום תקופת הפסילה. מפאת אילוצי יומני נקבע הערר ליום 20.3.2017, אלא שבמועד זה לא התייצב המשיב ולכן נדחה הדיון ליום 22.3.2017 תוך שהוצא נגדו צו הבאה. עובר לדיון הנ"ל הוגשה בקשה לדחייתו ולביטול צו ההבאה מן הטעם שהמשיב יצא את הארץ עוד בטרם נקבע המועד הראשון לשמיעת הערר. הבקשה לביטול הדיון נדחתה ואולם במעמד הדיון בפניי, הציג ב"כ העוררת אישור מאת משטרת הגבולות המלמד כי המשיב אכן עזב את הארץ ביום 19.3.2017. בנסיבות, לא היה מנוס מדחייה נוספת של הדיון אשר התקיים בסופו של דבר ביום 27.3.2017 לאחר שהמשיב חזר ארצה.

לדעתי, הרחקת המשיב מהכביש לתקופת צינון, המהווה את אחת המטרות של הפסילה המנהלית, אבדה מעצמתה ואינה מוצדקת עוד, נוכח השתלשלות העניינים שפורטה לעיל. מאז הסתיימה תקופת הפסילה חלפו כשלושה שבועות במהלכם חזר המשיב לנהוג, והחזרת הפסילה שנקטעה, לתוקפה כעת, תחטיא את מטרת הפסילה. אין בכך כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת פסילה. דומה כי במהלך הרגיל של הדברים היה מקום לאשר את תקופת הפסילה המנהלית במלואה. יחד עם זאת נוכח השתלשלות העניינים וחלוף הזמן, לא יהא זה נכון להשיב את הפסילה המנהלית על כנה.

המשיב הועמד לדין וככל שיורשע בהליך העיקרי הוא ישלם את המחיר על מעשיו.

8. לפיכך, אני דוחה את הערר.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ז, 03 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.